הצב הגדול

סיפור אינדיאני

לפני שנים רבות העולם היה מחולק לשניים. החיות חיו בחלק התחתון, שהיה מכוסה כולו במים, ולא הייתה בו אדמה כלל. מעל זה היה העולם של שמיים, שם חיו אנשי השמיים.
בעולם השמיים הייתה אדמה רבה עם הרים נהדרים ועמקים פוריים. יום אחד נערה מעולם השמיים הלכה לטייל וכשהתעייפה התיישבה תחת ענפי עץ תפוח ונרדמה.
פתאום נשמע רעש, חזק כמו רעמים, והאדמה התחילה להתפקע. ליד עץ התפוח נפתח חור גדול.

"מה קורה?" קראה הנערה המבוהלת. היא ניסתה לזוז אבל איחרה. היא ועץ התפוחים גלשו לתוך עולם המימי שלמטה.
"עזרו לי! עזרו לי!" קראה הנערה. למזלה שני ברבורים שחו לא רחוק וראו את הנערה הנופלת משמיים.
"בוא" קרא אחד הברבורים "נתפוס אותה לפני שתיפול למים!"
הם פרסו את כנפיהם, תפסו את הנערה והושיבו אותה על גביהם הרכים.
"הו, איזה מזל היה לי" אמרה הנערה "אבל מה אעשה עכשיו. אינני יכולה לחזור לעולם השמיים והרי לא אוכל להישאר כך על גביכם כל הזמן."
"ניקח אותך לצב הגדל" אמר אחד הברבורים "הוא יודע הכל."

כשהצב הגדול שמע מה קרה, על כל החיות של עולם המים להתאסף. ואז גילה להם אגדה עתיקה המספרת על אדמה שנמצאת עמוק תחת פני המים.
"אם נצליח להוציא קצת מהאדמה הזו, נוכל לבנות לך אי קטן על השריון שלי, ושם תוכלי לחיות" אמר לנערה.
"זה נראה לי סביר" ענתה.
הלוטרה, הבונה והנוטריה התחילו לריב מי מהם יצלול כדי להביא אדמה.
"אני אלך" אמרה הלוטרה שהחליקה בגאווה את פרוותה המבריקה.
"לא! אני אלך" אמר הבונה ודפק בחוזקה בזנבו השטוח.
"אני אלך" אמרה הנוטריה "אני שוחה לעמקים".

"אטשי!" התעטשה הנערה "חבריה, אל תריבו. שרק אחד מכם ילך ומיד, כי נוצות הברבורים מדגדגות לי באף."
ואז קפצה מהמים קרפדה קטנה. "אני אלך. אני יודעת לצלול יותר עמוק מכולם."
החיות האחרות התחילו לצחוק "את? את קטנה מדי ומכוערת מדי בשביל המשימה הזו!"
"שקט!" קרא הצב הגדול בקול חמור "כולם שווים ולכל אחד תהיה הזדמנות לנסות ולהביא אדמה."
הלוטרה לקחה נשימה עמוקה וגלשה לתוך המים. היא נשארה שם זמן רב אך הופיעה שוב חסרת נשימה.
"זה עמוק מדי" היא התנשפה "לא אוכל לצלול כל כך עמוק."

"עכשיו תורי" אמר הבונה. הוא הכה בזנבו על פני המים ונעלם. ושוב אחרי זמן מה הופיע למעלה. "לא! זה עמוק מדי. אף אחד לא יוכל להגיע לשם."
גם הנוטריה ניסתה לצלול ונכשלה.
"וי!" קראה הנערה "נראה שלא תצליחו לבנות לי אי, לחיות בו!"
"עכשיו תורי" אמרה הקרפדה. היא נשמה עמוק וקפצה למים. זמן ארוך נשארה שם עד שפתאום על פני המים הופיעו בועות.
"ראו! ראו!" קראה הלוטרה.
ראשה המכוער של הקרפדה הופיע מעל פני המים. היא ירקה כמה גרגירי אדמה על שריונו של הצב ונפלה שוב למים, מתה מהמאמץ הרב.

הצב ציווה לחיות לפרוס את הגרגירים מעל שריונו והם גדלו וגדלו עד שנוצר אי גדול מספיק כדי שהנערה תוכל לחיות עליו.
האי הפך לעולם כפי שאנו מכירים אותו היום, וצאצאי הנערה היו לבני אדם של הארץ.
היום יש עדיין אנשים החושבים שכל העולם נמצא על שריונו של הצב הגדול. וכשהוא מתעייף ומנסה לזוז, יש לנו רעשי אדמה.
גם את הקרפדה לא שכחו. האינדיאנים הילידים קוראים לה "משוטאהה" שפירושה "הסבתא הגדולה שלנו". ואסור לפגוע בה.